DAVID MORRELL

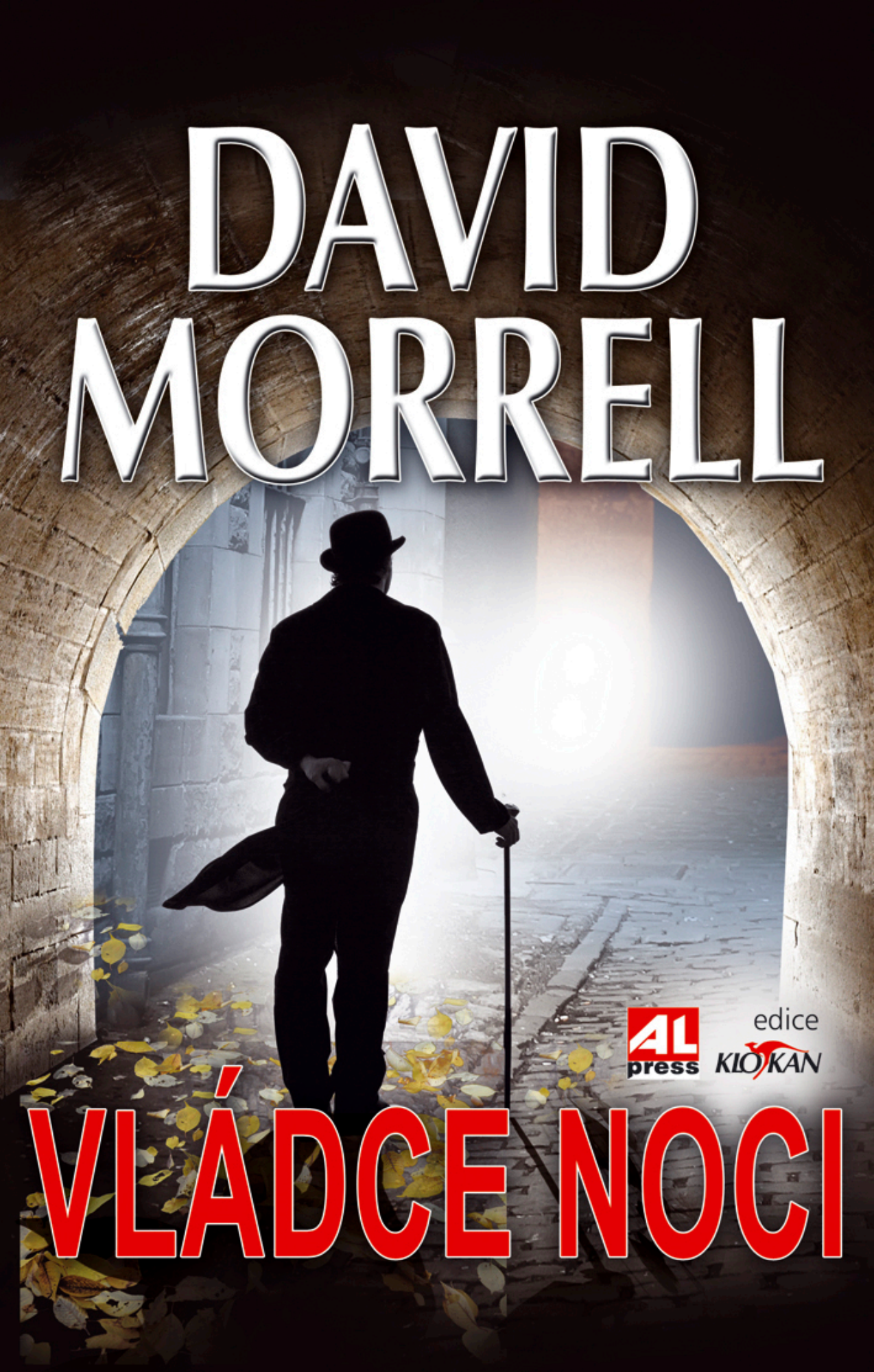

AL press

edice KLÍČKAN

VLÁDCE NOCI

AL press

edice KLOKAN

DAVID MORRELL

VLÁDCE NOCI

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 2016 by Morrell Enterprises, Inc.
Translation © Ondřej Duha, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RULER OF THE NIGHT
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-332-9 (pdf)

Ještě jednou Grevelu Lindopovi a Robertu Morrisonovi
za to, že mě vedli na mé cestě za Thomasem De Quinceym.
A historičce Judith Flandersové
za to, že mě vedla temnými viktoriánskými uličkami.

Každého večera se mi zdálo, že klesám do propastí a slunce prostých jeskyň, hlubin pod hlubinami, z nichž jako bych neměl už nikdy znovu vystoupit.

Thomas De Quincey
Zpověď anglického poživače opia

Poživač opia je vládce noci

Ralph Waldo Emerson

ÚVOD

Nový druh smrti

Je obtížné představit rozsah britského impéria v devatenáctém století. Britské mapy z té doby zobrazují jeho teritoria červeně, takže je jasně vidět, že obepínají celou zeměkouli: Kanadu, Bahamy, Bermudy, Gibraltar, Kypr, třetinu Afriky, Indii, Barmu, Malajský poloostrov, Singapur, Hongkong, Austrálii, Nový Zéland a tak dále. Jak se tehdy říkalo, nad britským impériem nikdy nezapadalo slunce. Tvořilo čtvrtinu pevné země na planetě a žila v něm třetina obyvatelstva, takže bylo mnohem větší než území dobyté Alexandrem nebo to, o jehož obsazení kdy snili Římané.

Británie – národ, který té obrovské rozloze vládl – byla ve srovnání s tím malá. Na první pohled se to může zdát zvláštní, ale nevelká plocha Británie jí dávala zásadní výhodu nad většími oblastmi jako Evropa nebo Spojené státy. Myšlenky a vynálezy se mohly v tom omezeném prostoru rychle šířit a vytvářet tak mocné jádro pro celosvětovou moc impéria – moc, která dramaticky posílila po vynalezení nového divu světa.

Vzdálenost mezi přístavem v Liverpoolu a továrnami v Manchesteru je třicet pět mil, tedy nějakých padesát šest kilometrů. Dnes se ta vzdálenost dá urazit za necelou půlhodinu, ale na začátku devatenáctého století se daly suroviny a hotové výrobky převážet jen na povozech a říčních člunech. Oba způsoby byly obtížné a náročné na čas, omezené prašnými cestami plnými výmolů a úzkými, přecpanými kanály, takže cesta trvala za těch nejlepších podmínek nejméně den a v nejmrazivější zimě i týdny.

Ale v roce 1830 bylo vytvořeno cosi úžasného: železnice mezi Liverpoolem a Manchesterem, první svého druhu. Tato trať byla tak drahá a experimentální, že ji mnoho finančníků považovalo za pošetilost, ale ukázala se natolik úspěšná, že o pouhý měsíc později byla navržena železnice z Manchesteru do Londýna. Deset let nato už křižovalo Anglii skoro dva tisíce mil (tři tisíce dvě stě kilometrů) tratí. Do roku 1855, o pouhých dvacet pět let později, spojovalo všechny kouty země *šest tisíc* mil (devět tisíc šest set kilometrů) tratí a další se plánovaly.

Suroviny, výrobky a uhlí se teď daly dopravovat s takovou rychlostí a ziskem, že se stavěly stále nové továrny, dokud se po několika úžasně rychlých desetiletích Anglie nestala první zemí, která plně využila průmyslové revoluce a dosáhla bezprecedentní světové nadvlády.

Thomas De Quincey, jedna z nejznámějších a nejgeniálnějších literárních osobností devatenáctého století, nad tou změnou truchlil. „Z čiré slepé solidarity s vlaky začnou lidé ulicemi klusat," napsal Poživač opia, „a v následující generaci přejdou v cval." Ve své nostalgické eseji „Anglický poštovní dostavník" velebil povozy tažené koňmi, kterými cestoval za svého mládí. Jejich spolehlivých deset mil (šestnáct kilometrů) za hodinu mu stačilo. Cítil propojení s krajinou, kterou cestoval, a sympatie k silným zvířatům, která ho táhla kupředu. Teď, když vlaky dosahovaly nepředstavitelné rychlosti padesáti mil (osmdesát kilometrů) v hodině, se mu zdálo, že „ty železné trubky a kotle odpojily lidské srdce". Vybavoval si vzrušení, s nímž kdysi trubka ohlašovala příjezd dostavníku do přepřahací stanice, a úžas diváků nad mocným duněním kopyt. „Ty shluky čumilů okolo poštovních vozů měly jeden střed a sdílely jen jeden zájem. Ale davy na železničních nádražích mají tak málo jednoty jako tekoucí voda a shlukují se kolem tolika středů, kolik je ve vlaku jednotlivých vagonů."

De Quincey, který se vždycky zajímal o násilnou smrt, si rychle všiml, že první den provozu dráhy z Manchesteru do Liverpoolu politik jménem Huskinsson vystoupil ze slavnostního vlaku, když zastavil uprostřed inaugurační cesty, aby doplnil vodu do kotle. Huskinsson chtěl odčinit svůj nedávný spor s tehdejším anglickým premiérem vévodou z Wellingtonu, jehož vítězství nad Napoleonem v bitvě u Waterloo z něho udělalo nejoslavovanějšího muže národa. Huskinsson prošel podél kolejí, dorazil k premiérovu kupé a potřásl si s ním rukou, což ho tak zaměstnalo, že si až v posledním okamžiku všiml lokomotivy přijíždějící po paralelních kolejích.

Vlak ministerského předsedy se začal rozjíždět. Huskinsson pospíchal vedle něj. Chytil se za dveře, aby nastoupil, ale dveře se otevřely do cesty protijedoucího vlaku. Chvilku visel, pak mu ruce povolily, spadl na koleje a lokomotiva ho přejela.

Zpráva o Huskinssonově hrůzné smrti se rozšířila po celé zemi, proslavila ho a způsobila, že se lidé v Anglii dozvěděli o tom šokujícím vynálezu a možnosti nového způsobu života, jež si nedokázali představit.

Jenže železnice přinesla i nový způsob smrti, a jak De Quincey – expert na umění vraždy – objevil, mrtvých mělo být mnohem víc.

Jedna

Zamčené kupé

Londýn

Ve čtvrtek večer, 22. března 1855, studoval zamračený gentleman dvoustránkový dokument, který ležel na jeho mohutném psacím stole. Jmenoval se Daniel Harcourt. Bylo mu padesát a byl obtloustlý následkem své sedavé právnické profese. Jeho šedý frak a vesta byly od toho nejlepšího krejčího. Zlatý řetěz od hodinek naznačoval jeho úctyhodnost. Žhnoucí uhlíky v jeho krbu zaháněly sychravý chlad po nedávném dešti, ale v té chvíli nebyl oheň nutný. Když Harcourt vzhlédl od stránek, pocítil vnitřní teplo triumfu.

„Jste si jistý těmi podrobnostmi? Tím domem v Bloomsbury? Vším?“

Muž, který stál na opačné straně jeho stolu, měl na sobě vybledlý zimník pochybné kvality. V jeho drsném obličeji byly vrásky člověka, který po většinu života pracoval venku v jakémkoli počasí.

„Provedl jsem tu práci osobně, pane Harcourte. Když hlídkujete v ulicích deset let jako *já*, víte, s kým si máte promluvit. Kolportéři, čističi přechodů, nosiči vody na stanovištích drožek – těmhle lidem nic neunikne a za pouhou šestipenci jsou ochotní to dokázat. Obličej toho muže mi nakreslil nejlepší pouliční umělec v Bloomsbury. Co jsem vám dal, je pravda pravdoucí.“

Harcourt vytáhl ze zásuvky stolu list papíru a položil ho před toho muže. Namočil pero do kalamáře a podal mu ho. „Napište svoje jméno."

„Ale vy už moje jméno znáte. Jsem John Saltram."

„Stejně ho napište."

„Myslíte si, že neumím psát?" zeptal se Saltram s potlačovaným podrážděním. „Myslíte si, že Metropolitní policie najímá konstábly, kteří neumějí psát?"

Harcourt položil vedle papíru zlatý sovereign. „Pobavte mě. Napište svoje jméno."

Po dlouhém pohledu na zlatou minci Saltram poslechl a zaškrábal kovovým hrotem. „Tady, vidíte?" oznámil a vrátil pero a list papíru.

„To není stejný rukopis jako na stránkách, které jste mi dal," poznamenal Harcourt.

„Řekl jsem, že umím psát. Netvrdil jsem, že umím psát úhledně. Ty stránky psala moje žena. Zapsala, co jsem jí diktoval. Nikomu jinému bych nevěřil."

„Jak mám vědět, že neudělala kopii? Jak mám vědět, že se ty stránky nepokusíte prodat muži, kterého jste sledoval?"

„To by ode mě nebylo moc chytré, že, pane Harcourte? Já chci stálou práci, ne problémy od muže, jako jste vy."

Harcourt se na okamžik zamyslel a vysázel na stůl pět dalších sovereignů. Rovnalo se to konstáblovu pětitýdennímu výdělku.

„Tady je, na čem jsme se dohodli," řekl. „Ten jeden sovereign si nechte jako prémii."

„Děkuju, pane Harcourte. Od srdce vám děkuju." Saltram nacpal mince do kapsy kalhot. „Kdybyste ještě někdy potřeboval, abych pro vás něco udělal…"

„Vždycky se mi může hodit muž, který umí držet jazyk za zuby. Vlastně budu vaše služby možná potřebovat velice brzy. Ale právě teď je pozdě a jsem si jistý, že se chcete vrátit ke své manželce."

„Ano, pane Harcourte. Výborně, pane Harcourte."

Když Saltram vycouval z místnosti, utřel si rty gestem, které naznačovalo, že má v úmyslu jít spíš do taverny než domů ke své ženě.

Harcourt se za ním díval, jak vychází do lampou osvětlené chodby před kanceláří, a pak zavřel dveře. Naslouchal, dokud Saltramovy kroky sestupující ze schodů neutichly.

Teprve potom dovolil, aby ho hřejivý pocit triumfu pobídl do akce. Rychle vytáhl z vesty zlaté hodinky. Bylo dvacet sedm minut po osmé. Zřídka pracoval takhle dlouho, ale tady neměl na vybranou – jeho schůzka se Saltramem se mohla odehrát, až když bude budova prázdná a nikdo toho muže neuvidí přijít.

Chvatně hodil papír, na který Saltram napsal své jméno, do odpadkového koše pod stolem. Pak si rychle oblékl převlečník, natáhl rukavice a nasadil cylindr. Vložil dvoustránkový dokument do koženého kufříku, popadl deštník, zhasl lampy ve své kanceláři a vyšel ven. Když zamkl dveře, sestoupil spěšně po schodech a cestou zhášel další lampy.

Harcourtova kancelář byla v Lombard Street, která byla toho večera chladná a plná mlhy. Byla to jedna z nejkratších ulic v té rušné obchodní londýnské čtvrti, čtvereční míli se zbožnou úctou nazývané City, pokaždé s velkým C. Ale nehledě na to, jak krátká Lombard Street byla, z ní její poloha nedaleko honosné Anglické banky a Královské burzy dělala jedno z nejvlivnějších míst na světě.

Harcourt kráčel dlouhými kroky po temném, mokrém chodníku, až dorazil ke stanovišti drožek na rohu. Během dne jich tam stálo až dvacet, nejvíc, kolik jich zákon na jednom místě dovoloval, ale teď, po pracovní době, měl štěstí, že našel dvě.

Rychle nastoupil do té první a zavolal na kočího v cylindru, usazeného na jeho kozlíku vzadu nahoře: „Nádraží Euston Station! Musím tam být na vlak v devět!"

„To nemáme moc času, vašnosti."

„Zaplatím třikrát tolik."

Kočí dychtivě práskl bičem a čiperná dvousedadlová drožka vyrazila kupředu. Rachot koňských kopyt se odrážel od opuštěných kamenných budov. Najednou kočí začal kličkovat sem a tam náhlým chaosem povozů přijíždějících ze severu od mostu Blackfrier Bridge. Zapráskal bičem silněji, pobídl koně po Holborn Hill a zabočil doprava do Grays Inn Road.

Harcourt pohladil svůj kožený kufřík a listiny uvnitř. Když drožka míjela lucernu zahalenou mlhou, podíval se na hodinky a zjistil, že mu do odjezdu vlaku zbývá už jen deset minut.

Harcourt se snažil dýchat pomalu a klidně. Kdykoli měl cestovat vlakem, mohl se spolehnout, že bude nervózní. Zavzpomínal na dobu poštovních dostavníků, když rychlost ještě vzbuzovala nadšení, místo aby naháněla strach.

„Už tam budeme, vašnosti," zavolal kočí a zabočil doleva do New Road.

„Je skoro devět!"

„Jen klid, vašnosti. Jenom mějte připravené mince, až vyskočíte."

Když se před nimi objevilo náměstí Euston Square, sevřel Harcourt kufřík s dokumenty a deštník a nervózně čekal, až drožka projede obrovským římským obloukem před nádražím. U chodníku hodil mince kočímu a běžel do Velké haly. Nevšímal si sloupů, soch a honosného schodiště a zamířil k jediné pokladně, která zůstala otevřená.

„Vlak v devět do Sedwick Hill," řekl pokladnímu a strčil před něho stříbrnou korunu.

Pokladní se nemusel ptát, jestli chce první třídu. Harcourtův zlatý řetěz mluvil jasně. „Radši si pospěšte, pane."

Harcourt popadl lístek a spěchal pryč.

„Zapomněl jste si drobné, pane!"

Harcourt se protlačil brankou na nástupiště. Po klasické architektuře Velké haly se nad ním klenula ošklivá střecha ze

železa a skla. Kouř z nesčetných odjíždějících lokomotiv pokryl sklo sazemi.

Harcourt ukázal lístek zřízenci a spěchal podél čekajícího vlaku, jehož syčící lokomotiva jako by dávala najevo netrpělivost. Minul vagony třetí třídy, ve kterých museli cestující stát. Pak následovala druhá třída s dřevěnými lavicemi. Společenský význam bohatých cestujících vyžadoval, aby byli vpředu, přestože se tak ocitli v hluku a jiskrách z funící lokomotivy.

Harcourt bez dechu dorazil ke dvěma vagonům první třídy. Každý měl několik kupé a každé kupé mělo samostatný vchod.

Nahlédl do prvních otevřených dveří, ale tohle kupé už bylo obsazené. Nesnášel sdílet stísněný prostor s cizími lidmi. Slušnost mu velela vyměnit si s nimi několik zdvořilostních frází, ale pak nastalo trapné ticho. Za denního světla mohl spolucestující ignorovat tím, že si četl noviny zakoupené v knihkupectví W. H. Smith na nádraží, ale v noci jediná lampa v každém kupé nestačila na to, aby si mohl číst, takže byl nucen vyhnout se kontaktu s cizími lidmi tím, že zíral oknem ven do tmy.

Cestující, které Harcourt viděl otevřenými dveřmi, ani nevypadali, jako by patřili do kupé první třídy. Jeden byl malý postarší muž oblečený v něčem, co se zdálo být oblekem na laciný pohřeb. Dokonce i jediná lampa v kupé stačila, aby bylo vidět, že je ten muž nervózní. Přestože seděl, pohyboval nohama nahoru a dolů, jako by přešlapoval na místě. Svíral a rozvíral pěsti. Obličej měl zbrocený potem.

Společnice postaršího muže sedící naproti němu vypadala také neobvykle. Harcourt musel uznat, že je atraktivní s třpytivýma modrýma očima, které na něho upřela otevřenými dveřmi, ale její oblečení by se také lépe hodilo na laciný pohřeb a místo módních obručí dam z vyšší společnosti měla pod sukní něco, co vypadalo jako kalhoty. Ne, Harcourt rozhodně nehodlal strávit byť jen dvacet minut zavřený v kupé s dvěma takovými lidmi.

Pokračoval k začátku vlaku a syčící mašině, nahlédl do dalších otevřených dveří a lampa milosrdně odhalila, že kupé není obsazené. Nastoupil dovnitř.

Malé kupé mělo čtyři sedadla napravo a čtyři nalevo, obrácená proti sobě. Protější dveře umožňovaly přístup, pokud vlak přijel na stanici s nástupištěm na opačné straně. Ve vagonu nebyla centrální chodba spojující všechny oddíly. Každá skupinka cestujících seděla v odděleném kupé přístupném jen zvenčí.

Harcourt se usadil na silný polštář potažený modrým saténem. Když položil kufřík s dokumenty a deštník vedle sebe, uvědomil si, jak byl rozrušený, když se snažil chytit vlak. Sundal si rukavice, dotkl se obličeje a zjistil, že má tváře kluzké potem. Připomnělo mu to toho malého muže v kupé za tím jeho a pomyslel si, jestli ho neodsoudil příliš rychle.

„Právě včas, pane," řekl zřízenec v otevřených dveřích.

„Vskutku," odpověděl Harcourt a skryl svou úlevu.

Ale zmýlil se v osobě, kterou zřízenec oslovil.

Do oddílu nastoupil udýchaný muž a zdvořile se díval dolů, aby se Harcourt necítil trapně z toho, že je nucen dát se s ním do hovoru. Vlastně měl ten nově příchozí tolik slušnosti, že přešel celé kupé a posadil se k druhým dveřím. Dokonce si sedl zády ke zdi, u které seděl Harcourt, čímž jim ušetřil rozpaky z toho, že by seděli proti sobě.

Harcourt se opřel, ale neuvolnil se. Nestihl poslat telegram muži, kterého spěchal navštívit. Předpokládal však, že až dorazí do Sedwick Hill, někdo v místní taverně si rád vydělá půlkorunu a odnese vzkaz do nedalekého sídla. Brzy nato pro něho přijede kočár. V domě vypukne zmatek vyvolaný jeho nečekaným příjezdem, ale Harcourt nepochyboval, že až předloží ty vzácné dvě strany, bude jeho klient nesmírně vděčný.

Zřízenec zabouchl dveře, zasunul do zámku klíč a zamkl je. Pak pokračoval k dalšímu kupé. Navzdory syčení lokomo-

tivy slyšel Harcourt skřípání kovu o kov, jak zřízenec zamykal i ten oddíl – a pak další a další.

Když byl Harcourt dítě, zamykali ho jeho dva starší bratři do truhly v komoře. Smáčknutý ve stísněném prostoru bušil na víko a prosil, aby ho pustili ven. Vzduch v truhle se ohřál a zvlhl jeho zoufalým dechem. Jeho křik zeslábl, dech se zpomalil, mysl zakalila. Náhle ho oslepilo světlo, když jeho bratři hlasitě zvedli víko a se smíchem utekli.

Bezděčně se mu to vybavilo.

Muž, s nímž sdílel kupé, se zdál být také nervózní, seděl strnule zpříma.

Lokomotiva zasupěla a zdálo se, že se železné sloupy na nástupišti venku pohnuly. Harcourt sledoval oknem mizející skleněnou střechu pokrytou sazemi, jak vlak odjížděl z nádraží směrem na sever. Nedokázal se na ten výhled, pokud se tomu tak dalo říkat, soustředit, neboť ho rozptylovaly mosazné mříže v oknech. Ty mříže bránily cestujícím, aby se vykláněli ven, kde by je zabil úder do hlavy o nějaký předmět, který vlak míjel. Z podobného důvodu byl každý oddíl zamčený zvenčí, aby snad někdo nedopatřením neodemkl dveře, nebo to dokonce neudělal schválně, aby měl lepší výhled, a něco ho třeba nezasáhlo. Případně by mohl ztratit rovnováhu a vypadnout.

Bez ohledu na praktické důvody toho opatření Harcourt věděl, že skutečný důvod, proč má obličej pokrytý potem, je ten, že na tohle nemyslel jako na kupé. Se zamřížovanými okny a zamčenými dveřmi si tam připadal jako ve vězeňské cele.

Muž, s nímž sdílel ten úzký uzavřený prostor, se postavil. Prošel kolem područek a posadil se naproti Harcourtovi, takže se skoro dotýkali koleny.

Jaká nehorázná hrubost, pomyslel si Harcourt. *Je to spekulant? Doufá, že mi něco prodá?*

Harcourt se upřeně zahleděl do tmy za oknem a toho muže ignoroval.

„Dobrý večer, pane Harcourte."

K čertu, jak to, že zná mé jméno? Harcourt nedokázal odolat a obrátil pohled směrem k neznámému.

Při vstupu do kupé držel muž hlavu skloněnou. Teď ji však zvedl a pohlédl Harcourtovi do očí.

„Vy!" vykřikl Harcourt.

Když se po něm muž vrhl, popadl Harcourt deštník v naději, že se ubrání. Ale neznámý mu ho vytrhl z ruky a hodil na podlahu. Jednou rukou stiskl Harcourtovi hrdlo a druhou mu zabodl do hrudi nůž.

Ostří narazilo na něco tvrdého a sklouzlo.

Útočník zaklel. Harcourt lapal po dechu a snažil se odstrčit ruku, která ho dusila.

Rozpoutalo se peklo.

Z deníku Emily De Quinceyové

Po našem tříměsíčním pobytu v Londýně jsem nečekala, že oddech od našich nekonečných vymahačů dluhů skončí tak náhle. V týdnech po odstranění hrozby proti královně Viktorii jsem využila svých dvacátých druhých narozenin, abych apelovala na otcovy city a přiměla ho uznat, že jeho po desítky let dlouhá závislost na opiu nemůže pokračovat bez smrtících následků. Po dvou probdělých dnech následovalo čtyřiadvacet hodin přerývaného, neklidného spánku, kdy jeho nočními můrami pochodovaly všechny armády dějin a mluvily na něho duchové jeho sestry a mé matky. Dokázal pozřít pouze chléb máčený v teplém mléce. Přiznal se, že užívá až šestnáct uncí laudana denně. Jen takové množství alkoholu bez přidání práškového opia by bylo destruktivní.

Pod vedením doktora Snowa snižoval otec svůj příjem každé tři dny o půl unce. Dostal instrukci, aby při každé známce, že se jeho tělo vzpouzí, přidal čtvrt unce, aby se dostal na úro-

veň, na které byl předtím, a počkal, až třas a bolest hlavy ustanou. Pak se otec dál snažil snižovat příjem po půluncových krocích.

Nejen že tato metoda dávala smysl, ale také se zdálo, že funguje. Otec byl teď na osmi uncích laudana denně. I tak to bylo obrovské množství, když uvážíme, že lidé, kteří nejsou na opium zvyklí, by mohli zemřít po polknutí plné polévkové lžíce, ale otec si proti němu už více než čtyřicet let pěstoval odolnost.

Jeho modré oči se vyjasnily. Začal jíst vývar a pak i knedlíky. Začal znovu psát, přidával nový materiál ke svazkům svých sebraných spisů, jejichž vydání připravoval jeho nakladatel. Kdykoli obdržel nové stránky, poslal nám nakladatel dokonce deset liber, což byla nečekaná štědrost, protože otec už dávno utratil honorář, který mu byl nakladatel povinen vyplatit.

Naši drazí noví přátelé Sean a Joseph (mluvím samozřejmě o detektivu inspektoru Ryanovi a seržantu Beckerovi) se těšili z otcova pokroku a povzbuzovali ho, jak uměli. Neznali však otce tak dobře jako já a po celou dobu, co snižoval svůj příjem, jsem nedokázala nemyslet na těch několik příležitostí, kdy jsem s ním už touto cestou prošla. Zvlášť mě zneklidňovalo, že jedním z otcových projektů byla nová verze jeho Zpovědi anglického poživače opia, *ne pouhá revize, ale rozšíření. V době, kdy jsem doufala, že se mu podaří osvobodit mysl od potřeby opia, přepisoval mučivý text, který napsal před celým životem, znovu popisoval ty trýznivé události, které se podílely na jeho potřebě opia. Opět psal o tom, jak jako sedmnáctiletý žebrák málem zemřel hlady v zimních ulicích Londýna. Opět psal o tragické Ann, první lásce svého života, patnáctileté dívce z ulice, jež mu zachránila život, když se zhroutil vyhladověním, a jež pak zmizela navždy.*

Dělala jsem, co jsem mohla, abych ho rozptýlila. Toho čtvrtečního večera, aby s námi oslavili snížení otcových dávek na polovinu, nás Sean s Josephem doprovodili do tolik

přetřásané nově otevřené restaurace v Soho. Seanova rána v podbřišku se tentokrát zahojila správně a Joseph už netrpěl dvojím viděním, které mu způsobil úder do hlavy. Všechna tato naše zlepšení byla důvodem k oslavě. Otec dokonce nabídl, že použije část z nově získaných deseti liber na zaplacení hostiny.

„Není třeba, pane. Zapomněli jsme se vám zmínit, že já a Joseph jsme teď bohatí," ohlásil Sean.

„Bohatí?" podivil se otec.

„Vskutku. Kvůli svým zraněním jsme dostali ze zvláštního fondu Scotland Yardu prémii ve výši pěti liber. Nenapadá nás lepší způsob, jak utratit část našeho bohatství, než pozvat vás a vaši dceru na večeři."

Na strop restaurace zdobený květinami byl krásný pohled stejně jako na jasně barevné kousky skla v lampách pod stropem a zrcadlo v honosném rámu nad krbem. Všechno bylo tak příjemné, že v šumu konverzace nikdo nevěnoval pozornost mé bloomerce ani jizvě na Josephově bradě nebo Seanovým rudým irským vlasům, když si sundal čepici. Zdálo se, že si zákazníci dokonce ani nevšimli, jak je otec malý.

Ale jakmile se posadil k našemu stolu, můj úsměv odumřel, když jsem postřehla změnu – až příliš povědomou –, která ho postihla. Vždycky to začalo jeho očima. Jejich modř nabyla křehkého vzhledu čínského porcelánu. Tváře jako by se mu propadly a vrásky přibyly. Popadl se za žaludek.

„Krysy," řekl a roztřásl se.

Muž u vedlejšího stolu upustil vidličku. „Krysy? Kde? V téhle restauraci podávají krysy?"

„Hlodají mi v žaludku."

„Otec je nemocný," vysvětlila jsem tomu muži. „Omlouvám se, že vás vyrušil."

„Krysy v žaludku? Tak to by měl sníst kočku.*"*

Když otec zasténal, pomohli mu Sean a Joseph vyjít ven. Dříve toho večera dodal déšť Londýnu vzácnou svěží vůni.

Doufala jsem, že ta spolu s chladným vzduchem, který nás obklopil, otci trochu uleví od jeho muk.

„Emily, neměli bychom ho vzít k doktoru Snowovi?“ zeptal se Sean.

„Nevěřím, že by to pomohlo. Tohle jsem už viděla dřív. Pokaždé je to hladina opia, pod kterou otec nemůže klesnout.“

Řídila jsem se instrukcemi lékaře, vytáhla z kapsy lahvičku laudana a naplnila lžíci tou rubínovou tekutinou.

„Tady, otče.“

Z bolestné zkušenosti jsem věděla, že není jiné cesty. Dávka drogy navíc zabrala. Otec přestal lapat po dechu a jeho třas polevil.

„Pane De Quincey, zažil jste jen malou recidivu,“ řekl Joseph. „Zítra budete zpátky na správné cestě.“

„Ano, jenom malá recidiva,“ zamumlal otec.

Ve slabém světle lucerny jsem spatřila v jeho očích slzy.

Otec normálně kráčí rychle, reaguje na opium jako na stimulant, nikoli jako na sedativum. Ale když jsme se toho večera vraceli po Piccadilly do domu lorda Palmerstona na druhé straně Green Parku, byly jeho kroky váhavě pomalé.

Ten dům patří mezi těch několik na Piccadilly, které stojí dál od ulice, a má dvě brány: jednu pro přijíždějící a druhou pro odjíždějící kočáry. Za nimi vede oblouková příjezdová cesta k majestátnímu vchodu, jímž často procházela královna Viktorie, když tu stavbu, která je dosud známá jako Cambridge House, vlastnil její synovec vévoda z Cambridge.

Portýr, na první pohled nijak nadšený, že musí být v té sychravé mlze venku, nám otevřel bránu.

„Čeká na vás lord Palmerston,“ oznámil. „Přišel nějaký telegram.“

„Pro mě?“ Seanův tón naznačoval, že se obává, že byl spáchán další hrozný zločin.

„Pro pana De Quinceyho.“

Otec překvapeně zvedl hlavu. „Cože? Co proboha…?“

„Možná od vašeho vydavatele,“ nadhodil Joseph.

Otci se vrátilo trochu jeho energie, zatímco lokaj otevřel velké dveře. Vstoupili jsme do rozlehlé haly jasně osvětlené lustrem a třpytícími se křišťálovými lampami podél stěn. Řecké sochy, orientální vázy a obrovské portréty šlechtického rodu lorda Palmerstona mi pokaždé vyrazily dech. Vzhledem k těsným, vlhkým špeluňkám, které jsme už s otcem obývali, jsem nečekala, že budu někdy bydlet v sídle, které se dalo považovat za palác, i když o něm lord Palmerston vždy mluvil jako o domě.

Jeho Lordstvo se okamžitě objevilo na vrcholku obrovského schodiště, což ve mě vyvolalo podezření, že vyhlíželo náš příchod.

„Něco pro vás mám!“ oznámil lord Palmerston.

S otevřeným telegramem v ruce chvatně sestupoval ze schodů. Tak rychle jsem ho neviděla pohybovat se od začátku února, kdy se stal ministerským předsedou – tolik ho tížila jeho nová zodpovědnost. Z jeho hrudi a ramenou stále vyzařovala síla, ale tíha války s Rusy mu vyryla do dříve pohledných rysů nové vrásky a hnědá barva v jeho hustých, dlouhých licousech už nedokázala zakrýt jeho sedmdesát let.

Lord Palmerston rychle dosáhl úpatí schodiště a podal otci telegram. „Zdá se, že se premiér této země stal vaším osobním tajemníkem. Otevřel jsem ho dřív, než mi došlo, že je pro vás.“

Ačkoli jsme byli s otcem lordu Palmerstonovi vděční za tři měsíce jeho pohostinnosti, nemohla jsem se zbavit pocitu, že nám neposkytl útočiště na znamení své vděčnosti za pomoc, kterou jsme mu prokázali při nedávných kritických událostech, ale spíš proto, aby nás měl na očích a mohl tak zjistit, jestli jsme se o něm nedozvěděli něco, co by ho mohlo kompromitovat. „Držte si své nepřátele blíž než přátele,“ slyšela jsem ho jednou říct jednomu ministrovi svého kabinetu

o členovi opozice a byla jsem si jistá, že se domnívá, že se toto rčení dá použít i na nás. Ale po tak dlouhé době nás měl zjevně plné zuby, zvlášť otcova neustálého rázování chodbami uprostřed noci. Nebýt laskavosti, kterou nám projevili královna Viktorie a princ Albert, nepochybně by nás už dávno požádal, abychom odešli.

„Zdá se, že jste byl obeslán," řekl lord Palmerston.

Ta trocha barvy z otcovy pleti zmizela, když si přečetl telegram a zoufale zasténal.

„To je katastrofa! Spálení Alexandrijské knihovny!"

„Spálení čeho*?" zeptal se Sean.*

„Pope! Dryden! Tomu se musí učinit přítrž! Bradshaw! *Sežeňte mi nějakého* Bradshawa*!"*

Bez ohlednu na to, jak matoucí byl pro každého otcův výbuch, aspoň jedno jméno bylo jasné. Otec požadoval výtisk Bradshawových vlakových jízdních řádů.

„Slyšel jste toho muže," obrátil se lord Palmerston na svého lokaje. „Přineste mu mého Bradshawa.*"*

Lokaj odběhl, přestože se zdálo, že by moc rád zůstal v naději, že otec odhalí příčinu svého chování.

„Shakespeare. Spencer. Ne!" sténal otec.

Vzala jsem si od otce telegram a přečetla ho ostatním. „‚Trpelivost dosla. Knihy budou prodany na drazbe v patek odpoledne.'"

„Řekl jsem mu, že ty svoje zatracené peníze dostane!" zvolal otec zoufale.

„Ale to bylo před půl rokem – a ty jsi je neposlal," připomněla jsem mu jemně.

„Vysvětlil jsem mu, že potřebuju jenom trochu času! Proč mě neposlouchal?"

„Komu to vysvětlil?" zeptal se Joseph.

„Domácímu," odpověděla jsem.

„V Edinburghu? Myslel jsem si, že váš domácí ví, že teď bydlíte v Londýně a může váš byt pronajmout někomu jinému."

„V Grasmere. V Lake District," vysvětlila jsem skupince. „Kde otec po mnoho let žil. Jedním z důvodů, proč jsme v dluzích, je, že sbírá knihy."

Zatvářili se zmateně.

„Mnoho, mnoho knih," pokračovala jsem neochotně. „Kdekoli otec bydlí, zaplní místnost po místnosti knihami, dokud se tam skoro nedá projít. Nakonec zamkne dveře a pronajme si jiný byt."

„O kolika místech plných knih mluvíme?" zeptal se Sean.

„O třech."

*„*Třech*?" zopakoval Sean užasle. „Ale jak proboha váš otec zvládá platit nájem?"*

„Nezvládá. Stále slibuje a občas pošle platbu za měsíc nebo dva, takže domácí očekává, že přijdou další peníze. Nakonec některým z nich dojde trpělivost."

„Možná kdyby část těch knih prodal, mohl by zaplatit domácímu a ostatní si nechat," navrhl Joseph.

„Prodat své knihy?" zvolal otec zděšeně.

Když lord Palmerston postoupil kupředu, měla jsem dojem, že skrývá potěšení. „Požádal jste o Bradshawa*. Znamená to, že zvažujete cestu? Třeba do Lake District? Nebo do Grasmere?"*

„Ty knihy půjdou do dražby zítra odpoledne! Musím hned odjet!" řekl otec.

„Ano, okamžitě," souhlasil lord Palmerston.

Když přispěchal lokaj s výtiskem Bradshawových vlakových jízdních řádů*, zalistoval lord Palmerston dychtivě tím silným svazkem.*

„Aha. Jeden vlak odjíždí dnes večer v devět z Euston Station. Staví v Manchesteru. Zítra ráno v šest odjíždí vlak z Manchesteru do Windermere, kam dorazí v deset. Rychlá drožka vás může dovést do Grasmere před polednem. Můžete svoje knihy zachránit. Rychle. Není času nazbyt."

„Už je ale po osmé." Ukázala jsem na velké hodiny v koutě vstupní haly. „Nemáme čas si zabalit."

„To se dá snadno zařídit," ujistil mě lord Palmerston. „Dám příkaz služebnictvu, aby vám vaše věci zabalilo a poslalo do Grasmere. Budete je tam mít do zítřejšího večera." Obrátil se na lokaje. „Sežeňte drožku." Pak pověděl dalšímu sluhovi: „Přineste mi plášť, klobouk a rukavice."

„Vy pojedete s námi, můj lorde?" zeptal se otec. „Nepotřebují vás dnes večer v parlamentu?"

„Rád bych se s vámi patřičně rozloučil."

Tak se stalo, že se nás pět nacpalo do drožky určené pro čtyři. Žena s šaty s obručemi by se do toho přecpaného dopravního prostředku nevešla, ale bloomerka mi umožnila vtisknout se do stísněného prostoru mezi Seanem a Josephem s tím, že jsem je po obou stranách cítila.

Do restaurace jsem jela s dobrou náladou. Ta mě opustila, když jsme spěchali zamlženými ulicemi a dorazili na Euston Station pouhých pět minut před odjezdem vlaku. V drožce, v přítomnosti lorda Palmerstona, jsem nemohla povědět Seanovi a Josephovi, jak moc mě mrzí, že je opouštím. „Budete mi chybět," bylo jediné, co se mi ze sebe podařilo vypravit, když jsme procházeli Velkou halou na nádraží.

„Ale doufám, že se brzy vrátíte," řekl Joseph rychle.

Než jsem ho stačila ujistit, že se o to budu ze všech sil snažit, strčil mi lord Palmerston do ruky dvě jízdenky. „První třída. Nic není dost dobré pro vás a vašeho otce. Tady je pět sovereignů na cestu. Teď si pospěšte, ať vám vlak neujede."

Jeho Lordstvo vypadalo v šoku, když jsem políbila Seana a Josepha na tvář. Lord Palmerston však nedovolil, aby ho můj projev citu nějak ovlivnil. Pobídl nás do průchodu na šeré nástupiště se střechou ze skla a oceli, kde zřízenec prohlédl naše jízdenky.

Jak jsme spěchali za sykotem vlaku, ohlédla jsem se a zamávala Seanovi a Josephovi u branky. Tvářili se zachmuřeně. Naopak lord Palmerston se zářivě usmál a opětoval mé zamávání – konečně se nás zbavil způsobem, který nepopudí

královnu Viktorii. Představila jsem si, jak říká královně: „Co jsem mohl dělat, Vaše Výsosti? Byl to jejich nápad.“

Našli jsme prázdné kupé první třídy, kde jsem pověděla otci: „Měli bychom si sednout k protějšímu oknu.“ Vypadal tak duchem nepřítomný – svíral a rozvíral pěsti a pohyboval nohama nahoru a dolů i poté, co jsme se posadili –, že jsem chtěla, abychom byli co nejdál od kohokoli, kdo by do kupé přistoupil. A také že ano – do otevřených dveří nahlédl uspěchaný muž, uviděl nás, zjevně nás neschválil a pospíchal dál.

Zřízenec zamkl dveře. Přestože se mi nelíbilo být polapená v tom kupé podobném cele, aspoň jsme byli ušetřeni toho, že bychom se cítili trapně v přítomnosti cizích lidí, kteří by nás soudili.

Vlak sebou trhl a rozjel se. Venku z nádraží se mlha rozplynula. Míjeli jsme plynová světla továren a pak slabší světla zchátralých domků v chudinských čtvrtích. Konečně jsme viděli jenom stromy a pastviny ozářené světlem hvězd a srpkem měsíce.

V kupé bylo chladno. Jediná lampa na stěně, u které jsem seděla, nedokázala rozehnat stíny. Jak vlak zrychloval, kýval se ze strany na stranu. Rachot jeho kol sílil.

„Emily, dovolíš mi otevřít okno?“ zeptal se otec. „Myslím, že ostrý vítr by mě mohl trochu uklidnit.“

Stáhl okénko dolů.

„A možná by pomohla i další lžíce laudana,“ navrhl.

„Ještě ne, otče.“

„No jistě, ještě ne.“

S povzdechem se opřel o čalounění. Moje místo naproti němu, zády k lokomotivě, bylo takové, že vítr vznikající pohybem vlaku foukal na otce, ale ne na mě. Otevřeným okénkem vlétla dovnitř jiskra a přestala zářit okamžik předtím, než přistála na něm.

„Pozor na jiskry, otče.“

Ometl si kabát.

Vlak se pohyboval rychleji.

„Ve dnech poštovních dostavníků tažených koňmi," řekl otec, „zvlášť když jsem jel nahoře, jsem mohl snadno rozeznat, co leží podél cesty a před námi. Ale tady jako bychom byli slepí."

Ucítila jsem za sebou nějaký úder.

„Co to bylo?" podivila jsem se.

„Co bylo co?" zeptal se otec.

Znovu za mnou něco zadunělo, tentokrát silněji.

„Ta stěna," řekla jsem. „Něco do ní uhodilo."

Otec se naklonil dopředu. I ve slabém světle lampy jsem viděla, že jeho oči pro změnu vyjadřují zájem, a ne zoufalství.

Další úder byl tak silný, až se přepážka otřásla.

Následovalo několik hlasitých úderů v řadě a pak tlumený výkřik. Náhle se zdálo, že otřesy přicházejí ze strany kupé místo od stěny – bylo jich mnoho, byly hlasité a rychlé.

Najednou hvězdy a srpek měsíce potemněly, když jsme vjeli do tunelu. Temná tekutina pokryla plochu okna, které nebylo otevřené, a otřásal jím vítr vytvářený pohybem vlaku.

„Muselo začít pršet," řekl otec. „Pár kapek vlétlo dovnitř. Cítím je na obličeji."

„Ale než jsme vjeli do tunelu, dobře jsem viděla jasnou oblohu," namítla jsem. „Nevím, jak by nás tak náhle mohly dohnat mraky."

„Tak proč jsem cítil, jak mi prší na obličej?"

Otec si otřel tvář, která byla blíž k oknu. Podíval se dolů na ruku. „Emily," řekl. Jeho tón mě vyděsil, když mi ukázal tmavou tekutinu na prstech. Zdálo se, že má strach, že trpí halucinací po opiu.

„Je to skutečné, otče. Obrať tvář k lampě."

Když přiblížil tu část obličeje ke světlu, otřásla jsem se. Tvář mu pokrývala stejná tmavá tekutiny, která zalila okno, a nebylo pochyb, že je to krev.

* * *

Lester Aldridge měl kašel. Samo o sobě to nebylo nic pozoruhodného. Po neobvykle chladné zimě s množstvím sněhu měla kašel spousta lidí, ale Aldridge byl vlakový zřízenec a jeho zaměstnání vrhalo na jeho zdravotní stav jiné světlo. Všiml si, že se u mnoha vlakových zřízenců vyvinul kašel, a jeho žena měla teorii, že neustálé vystavení kouři a sazím z lokomotivy má stejný vliv na jeho plíce, jako popel v komíně ovlivňuje plíce kominíka – a nikdo se nikdy nesetkal s kominíkem, který by nekašlal.

Když vlak s odjezdem v devět hodin u Euston Station přijel o dvacet minut později na svou první zastávku, zakryl si Aldridge ústa dlaní, zakašlal ještě jednou a otočil kolem na brzdovém vagonu na konci vlaku. Protože žádný z vagonů neměl brzdový systém, jedním z Aldridgeových úkolů bylo zastavovat vlak.

Seskočil na nástupiště, běžel po něm a cestou odemykal klíčem všechna kupé. V případě srážky nebo vykolejení byl tento úkol zásadní. Jinak by cestující zůstali uvěznění ve vlaku.

Před sebou slyšel výkřiky, ale rozhodl se, že zjistí, o co jde, až se dostane blíž. Právě teď potřeboval zajistit, aby vlak dodržel jízdní řád. Rychle odemkl nákladní vagon. Bylo to snadné. Měl jenom jedny dveře, uprostřed.

Spěchal k vagonům třetí třídy, ale vpředu byl křik ještě hlasitější, nějaká žena volala: „Zřízenec, zřízenec!“ Utíkal tedy dál.

Na nástupišti se začali shromažďovat lidé zvědaví na příčinu toho rozruchu. Aldridge se mezi nimi prodral a našel v okně modrookou mladou ženu, v jejíchž pohledných rysech se zračilo znepokojení. Vzpomněl si, jak ona a malý muž nastupovali do kupé na Euston Station. Vzhledem ke kalhotám, které měla ta mladá dáma oblečené pod sukní bez obručí, Aldridge překvapilo, že si mohli dovolit jízdenky do první třídy, když od pohledu patřili do třídy třetí.

„Pusťte nás ven!“ naléhala.

Po dalším zakašlání zasunul Aldridge klíč do zámku dveří. „Nějaký problém, slečno?“

„Můj otec má na obličeji krev!“

„Krev?“ vykřikl někdo v davu. *„Kde?“*

„Váš otec měl nehodu, slečno?“ zeptal se Aldridge znepokojeně a spěchal otevřít dveře. „Pořezal se snad?“ Už když Aldridge tu otázku vypouštěl z úst, nemohl si vzpomenout na nic tak ostrého v kupé, aby to způsobilo zranění.

„To okno!“ řekla mu mladá žena, která už pomáhala malému muži z kupé. Lampa na nástupišti osvětlovala krev pokrývající jednu jeho tvář.

„Proboha!“ řekl nějaký muž a uskočil dozadu.

„Narazilo snad něco do okna, slečno?“ zeptal se Aldridge a snažil se nedat najevo znepokojení, které teď cítil. Věděl, že darebáci někdy házejí na jedoucí vlaky kamení, a několikrát se už stalo, že do okna vletěl pták a rozbil sklo.

„Ne. Ne. To okno bylo otevřené.“

„Pusťte nás ven!“ křičeli cestující ve vagonech druhé třídy.

Zřízenec z nástupiště doběhl k Aldridgeovi. „Co se děje?“

„Ještě nevím,“ odpověděl Aldridge. Potlačil další záchvat kašle a snažil se vypadat, že má situaci pod kontrolou. „Odemkněte dveře a pusťte cestující ven.“

Aldridge obrátil svou pozornost zpátky k mladé ženě a řekl: „Staniční zřízenec přivede zdravotnickou pomoc. Co se stalo?“

„Ta krev přilétla oknem.“

„Krev přilétla oknem?“ zopakoval někdo v davu s hrůzou.

„Otevřete další oddíl,“ řekl ten postarší muž. S rudou tekutinou stékající po tváři vypadal tak groteskně, že dav ustoupil ještě víc dozadu.

„Ale co má další kupé společného s…?“ začal se ptát Aldridge.

„Poslechněte mého otce,“ řekla mu mladá žena. „Odemkněte další kupé.“

Aldridge se konečně pohnul, odemkl a otevřel další dveře. Zamračil se, když slabé světlo lampy ukázalo, že je kupé prázdné.

„Ale cestující tam rozhodně byli," prohlásil Aldridge. „Pamatuju si, jak na mě jeden z nich promluvil, než jsem zamkl dveře. Druhý cestující nastoupil v poslední minutě. Kam se poděli?"

Otec té ženy se vmáčkl vedle něho a nahlédl dovnitř. „Rohož na podlaze je nakřivo," poznamenal. „A polštáře také."

Aldridge zvedl nohu, aby vstoupil dovnitř.

„Ne, tudy ne," zarazil ho malý muž. „Rychle. Pojďte se mnou."

Zmatený Aldridge cítil, jak ho žena v kalhotové sukni tahá za paži. Její autorita byla taková, že nemohl odolat a následoval jejího otce do oddílu, v němž ti dva předtím seděli.

„Dveře na druhé straně," řekl muž. „Vidíte tu část okna, která není stažená? Vidíte tu krev? Odemkněte ty dveře."

„Ale na druhé straně kolejí je tma. Nic tam venku neuvidíme."

Opatrně, aby se neotřel o tu mladou ženu, se Aldridge protáhl ven a popadl lampu pověšenou na železném sloupku.

Opět proklouzl kolem té ženy. Zatímco se malý muž posadil šikmo na polštáře, vstoupil Aldridge znovu do kupé a dal mu lampu. Potom Aldridge vytáhl z uniformy klíč, prostrčil ruku mříží v otevřeném okně a podařilo se mu protější dveře odemknout.

Pocítil úlevu, když sestoupil dolů na štěrk a měl dost místa, aby do té ženy nenarazil. Ona a její otec sestoupili za ním a postavili se mezi koleje, po kterých přijel jejich vlak, a další trať pro vlaky mířící opačným směrem.

„Dobrý bože," vydechl Aldridge, když zvedl lampu k vnější stěně dalšího kupé.

Železné schůdky pode dveřmi byly pokryté krví. Stejně tak kolo mezi tímhle kupé a tím, z něhož právě vystoupili. Bok oddílu bližšího k lokomotivě byl zacákaný krví stejně jako zavřená část okna.

„Co proboha…?"

„Odemkněte *tyhle* dveře," požádal ženin otec.

Tou dobou byl už Aldridge tak zvyklý dostávat rozkazy od toho zvláštního páru, že automaticky poslechl. Ale když zasunul klíč do zámku, nemusel dělat nic.

„Není zamčeno," vyhrkl zmateně. „Ale já vím, že všechny dveře na téhle straně byly zamčené. Sám jsem je zamykal."

„Petlice je zlomená," řekla mladá žena a ukázala na ni.

Aldridge přiblížil lampu ke dveřím. Nejen že byla petlice zlomená, ale vnitřek dveří také vykazoval značné poškození na svém naleštěném mahagonu – nebo spíš na tom, co kdysi býval naleštěný mahagon, protože většina potlučeného dřeva byla potřísněná krví stejně jako převrácené polštáře a shrnutá rohož. Rudé cákance byly dokonce i na stropě.

Aldridge zakašlal a zvedl botu k železnému kroku s úmyslem vstoupit dovnitř.

„Ne!" varoval ho malý muž. „Porušíte krev na tom schodě. Nesmíte se ničeho dotknout, dokud nepřijede policie. Dejte tu lampu mé dceři a zvedněte mě v podpaží nahoru, abych se mohl podívat dovnitř, a na nic přitom nestoupnout.

Opět byla autorita toho zvláštního páru taková, že Aldridge poslechl, potěšený, že ten malý muž skoro nic neváží.

„Vidím jenom klobouk a zakrvácený deštník," řekl muž. „Možná ten deštník někdo použil jako zbraň."

„Není tam kožený kufřík?" zeptal se Aldridge, který ho dál držel nahoře. „Vzpomínám si, že ten první cestující nesl jak kufřík na dokumenty, tak deštník."

„Jenom ten klobouk a deštník. Ne, moment, vidím něco pod sedadlem. Nakloňte mě trochu dovnitř." Malý muž visel nad podlahou a díval se pod sedadlo. „Zmýlil jsem se," řekl. „Nic tam není."

„Váš kašel zní vytrvale," řekla mladá žena Aldridgeovi.

„Od kouře z lokomotivy, slečno."

„Dejte do hrnce vařit vodu. Přidejte kus borové pryskyřice. Inhalujte páru," poradila mu. „Výpary z pryskyřice vám otevřou dýchací cesty."

„Vy se vyznáte v medicíně?“ zeptal se Aldridge. Už ho začínalo pálit na hrudi z toho, jak držel otce té ženy ve vzduchu.

„Učí mě jeden doktor. Vaše plíce na tom budou za nějakou dobu jako dřív, ale neuzdraví se, jestli budete dál vystavený kouři.“

„Co můžu dělat, slečno? Mám čtyři děti a ženu, tu práci potřebuju.“

„Možná by vám pomohla nějaká maska, když jste sám na konci vlaku.“

„Jste laskavá, že na mě myslíte, slečno.“

Její otec zasunutý do interiéru kupé řekl: „Nezdá se, že by bylo uvnitř ještě něco. Můžete mě dát dolů, děkuji.“

Aldridge dál bolelo na hrudi i poté, co vrátil boty malého muže na štěrk. „Nic takové se ještě nikdy v žádném vlaku nestalo. Nevím, co mám dělat.“

Lokomotiva zasyčela. Zazněl pronikavý hvizd.

Aldridge rychle zavřel dveře kupé a pokusil se je zamknout, ale nešlo to, tak byl zámek poškozený. Aspoň že zůstaly zamčené. „Přivolám konstábla ze stanice. Pokusí se přijít na to, co se stalo.“

„Jenom se postarejte, aby ten konstábl nešel do kupé a nic tam nenarušil,“ poradila mu mladá žena. „Pošlete telegram detektivu inspektorovi Ryanovi ze Scotland Yardu. Povězte mu, že jsou tady slečna De Quinceyová a její otec. Určitě hned přijede.“

Píšťala vlaku hvízdla znovu.

„Nezáleží na tom, jak rychle inspektor přijede,“ řekl jí Aldridge. „Vlak už bude pryč.“

„Cože?“

„Máme zpoždění.“

„Nerozumím.“

„Vlak musí okamžitě odjet a snažit se dohnat ztracený čas.“

„Ale někdo tady byl napaden!“ řekla žena.

„Není jiná možnost. Čas na železnici je neúprosný. Nic nesmí narušit jízdní řád. Když se nějaký vlak opozdí, selže celý systém. Všechno se zastaví."

„Odpojte ten vagon a nechte ho tady, aby ho inspektor Ryan mohl prohlédnout," navrhla žena.

„Nemožné! Tahle stanice nemá vedlejší kolej, na kterou bychom mohli vagon odsunout. Potřebujeme se dostat do Manchesteru. Ten vagon sem můžeme přivézt zpátky až zítra v poledne."

Vzduch prořízlo další pronikavé hvízdnutí, tentokrát delší.

Aldridge rychle vyskočil do kupé, ve kterém jel ten malý muž a jeho dcera. „Měli byste si nastoupit."

„Jak daleko jsme od tunelu?" zeptala se žena.

„Od tunelu? Čtvrt míle," odpověděl Aldridge nechápavě. „Proč se ptáte?"

„K útoku došlo, když jím vlak projížděl." Obrátila se ke svému společníkovi. „Víš, co musíme udělat, otče."

„Ano."

„Ty knihy mě mrzí."

„To mě taky," řekl její otec.

„Dejte mi svou lampu, prosím," požádala žena Aldridge.

„Ale…"

Vzala si ji od něho a vydala se podél kolejí.

„Počkat!" křikl za ní Aldridge. „Co to děláte?"

„Oběť nemusí být daleko!" zavolala zpátky. „Možná bych jí mohla pomoct! Třeba zastavit krvácení!"

„Ale tam to není bezpečné!"

„Pošlete za mnou co nejrychleji zřízence!" požádala.

Aldridge se díval, jak utíká podél trati a její postarší otec se s ní snaží držet krok. Světlo lampy se kývalo ve tmě a zmenšovalo se. Potom se ozvalo ještě naléhavější hvízdnutí píšťaly a Aldridge spěchal, aby uposlechl.

* * *

Chladný vzduch štípal De Quinceyho do tváří.

„Otče, opravdu jsem myslela vážně to, co jsem řekla o ztrátě tvých knih," sdělila mu Emily, když pospíchali podél zasněžených kolejí. „Chápu oběť, kterou přinášíme."

„Obětoval jsem je už dávno, Emily. Konečně si uvědomuji, jak moc jsem klamal sám sebe."

Vlak za nimi vydal hlasité zasupění. Spřáhla mezi vagony zazvonila. Kola zaskřípala. De Quincey se za běhu ohlédl přes rameno a uviděl, jak červené lucerny na konci brzdového vagonu mizí ve tmě. Pak zbyla jen vzdálená světla na peronu a stíny venkovské krajiny.

„I kdybych dorazil do Grasmere včas, jak bych mohl domácímu zabránit, aby dal moje knihy do dražby? Jsem nucen přiznat, že byly ztracené už v okamžiku, kdy jsem za nimi zamkl dveře."

Pod nohama jim křupal štěrk.

„Vidím tunel," řekla Emily a zvedla lampu.

Klenuté temné ústí ji přimělo zastavit.

„Slyšíte mě?" křikl De Quincey do tunelu. Jeho slova se rozléhala v temnotě.

„Přišli jsme vám pomoct!" zavolala Emily.

Slyšeli však jen hřmící ozvěnu.

„Třeba je moc slabý a nemůže odpovědět," řekla Emily. „Dej bůh, abychom nepřišli příliš pozdě."

Sevřela De Quinceymu ruku. Vstoupili do otvoru.

Vzduch byl okamžitě chladnější a těžší. Do ozvěny jejich kroků kapala ze stropu voda.

Emily namířila lucernu mezi dvě tratě, ale její světlo nebylo dost silné, aby zahnalo tmu ze zaoblených zdí širokého tunelu.

„Propast opiové noční můry," řekl De Quincey.

„Možná jsi měl zůstat na stanici. Otče, cítíš se dost silný, abys mohl pokračovat?"

„Mám z toho pocit, že jsem…"

„Ano?“ zeptala se Emily.

„… naživu.“

Adrenalin z toho, že je užitečný, potlačil únavu De Quinceyho devětašedesáti let, desetiletí lítosti za tu smyčku, do níž jej opium s jeho pomocí polapilo. Jeho zvyk ujít denně až patnáct mil, aby potlačil své bažení, jeho nutkavé půlnoční přecházení, na které si stěžoval lord Palmerston, poskytlo jeho nohám sílu držet krok s jeho dcerou.

„Tam vpředu,“ ukázal De Quincey. „Něco tam leží na štěrku.“

Lampa odhalila tmavý obrys ležící mezi dvěma páry kolejnic.

Emily spěchala kupředu, ale náhle se zastavila.

I kdyby oběť nebyla nehybná tak, jak bývají jenom mrtvoly, bylo by jasné, že tomu muži není pomoci. Krk měl podříznutý. Čelo rozdrcené. Jednu nohu skoro oddělenou od těla.

„Ach,“ zamumlala Emily.

Postavila lampu na zem a klesla na kolena na kraji kaluže krve obklopující tělo. Po krátkém zaváhání natáhla ruku k jednomu zápěstí mrtvého a zkusila tep.

Zavrtěla sklesle hlavou.

„V prosinci jsem si myslela, že jsem už viděla to nejhorší, s čím se kdy setkám,“ řekla. „Po tom, co se stalo v únoru, jsem si tím byla ještě jistější. Ale teď…“ Povzdechla si. „Bůh tomu muži pomoz – protože *já* mu pomoct nemohu.“

De Quincey se snažil nedýchat měďnatý pach krve.

„Doufám, že si nemyslíš, že i *tahle* vražda je umění,“ řekla Emily.

„To by posoudil Aristoteles, ne já. Lítost a hrůza – to jsou požadavky toho velkého filozofa.“

De Quincey pomohl dceři vstát. „To, co někdo udělal tomuto muži, rozhodně vyvolává hrůzu.“ Obrátil Emily od mrtvoly. „Ale co lítost?“

„Otče, já vím, co děláš.“

„Pouze se snažím vytvořit ve tvé mysli realitu, která je větší než to, co leží za námi.“

„Děkuju ti."

„Bezmoc, kterou ten muž cítil polapený v uzamčené cele a letícím projektilu, je něco, co cítíme my všichni pokaždé, když nastoupíme do vlaku, a ohavnost lidské představivosti teď někoho pobídla ke spáchání vraždy v jednom z těch uzamčených oddílů. Přijde jednou doba, kdy se čas bude pohybovat tak rychle, že nebude žádné místo, kde se nebudeme bát? Ano, je mi toho muže líto." De Quincey ztišil hlas. „Je mi líto nás všech."

Stáli čelem ke vzdálenému oblouku vjezdu do tunelu. Měsíční světlo za ním skýtalo bledý kontrast k husté černotě okolo nich.

„Třeseš se. Není ti zima, otče?"

„Ty se taky třeseš," řekl jí.

„Ale odejít nemůžeme," řekla Emily a její slova se rozlehla tunelem. „Ne dokud nedorazí zřízenec ze stanice, aby se postaral, že všechno zůstane tak, jak jsme to našli. Sean bude chtít mít všechny detaily zachované."

„Vidíš světla stanice?"

„Ne, otče. Je to moc daleko."

„Vidíš obrys zřízenců spěchajících k nám?"

„Ne, nevidím ani je," odvětila Emily. „Proč myslíš, že jim to trvá tak dlouho?"

„Ale já *něco* vidím. Třeba je to laudanem a je to jen v mé mysli."

„O čem to mluvíš, otče?"

De Quincey natáhl paži, v níž držel lampu. Ve výši jeho kolen se v jejím světle zalesklo několik párů očí.

Emily se zapotácela dozadu. Něco zavrčelo.

„Psi!" řekla Emily.

Oči se přibližovaly – tři páry, čtyři páry, pět párů.

„Musel je přivábit pach krve! Chtějí tu mrtvolu!" řekl De Quincey.

Další pes zavrčel.

„Možná chtějí taky *nás*!“ řekla Emily. Zamávala pažemi a křikla: „Běžte!“

Oči zmizely, jak se psi obrátili a vyrazili pryč.

„Správně!“ křikla Emily. „Nechte nás být!“

Ale oči se vrátily na místa, kde byly předtím.

„Když už jsem nemohla téhle nebohé duši pomoct, bůh ví, že ochráním aspoň její ostatky!“ vykřikla Emily.

Náhle se zableskly zuby a chňaply po ní.

Emily uskočila tak rychle, až málem upadla.

„Štěrk!“ řekl De Quincey.

Zvedl hrst drobného kamení a hodil. Oči za doprovodu kňučení zmizely, jak se psi rozprchli.

„Ano!“ řekla Emily. Nabírala jednu hrst štěrku za druhou a metala ho vší silou.

De Quincey uslyšel další kňučení.

Ale pak se opět ozvalo vrčení. Obrátil se a uviděl, jak se k němu z druhé strany blíží žluté oči.

„Emily, vezmu si tuhle stranu a ty tu druhou! Dál házej štěrk!“

Zatímco držel v levé ruce lampu, našel sílu sebrat pravou kameny, hodil je a slyšel, jak některé rachotí na kolejích a jiné tlumeně narážejí do masa. Měl rukavice, ale ostrý štěrk mu je na špičkách prstů rozedral.

„K čertu s vámi!“ křikla Emily a dál metala kamení. „Já vám toho muže nedám!“

„Dělej co největší hluk!“ řekl jí De Quincey přiškrceným hlasem. V paži cítil křeče a začal si zpívat hymnus, který si pamatoval z těch hrozných únorových událostí: „*Syn Boží jde do války získat královskou korunu.* Zpívej, Emily! Tak hlasitě, jak dokážeš. *Syn Boží jde do války!*“

Jejich hlasy se odrážely od klenutých stěn.

De Quincey náhle přešel na směsku od Shakespeara. „Peklo je prázdné a všichni ďáblové jsou zde! Ale já pošlu všechny *zpět* do pekla! Stanu se žoldákem!“

„Otče!“ křikla Emily varovně.

Rozléhající se řev jejich hlasů nebyl ničím ve srovnání s divokým rachotem, který se k nim blížil. Náhle vjezd do tunelu zablokovala tma probodnutá jen dvěma červenými světly, která neustále rostla.

Emily ho popadla a strhla dolů na štěrk okamžik předtím, než se přihnala expresní lokomotiva na trase ze severu do Londýna. Zuřivý vítr, který zvedla, nafoukl De Quinceymu kabát. Cítil, jak se země pod ním otřásá, a přitiskl si dlaně na uši. Vagon za vagonem se hnal kolem a chaos zvyšovaly zvonění a skřípot nesčetných kol. Tunel naplnil hustý kouř a De Quinceyho na čele pálily jiskry. Vzduch tak zhoustl vířícími sazemi, že nemohl dýchat. Kašlal a dusil se a tiskl zavřené oči k štěrku, div si je neporanil.

„Jsi v pořádku, Emily?“

Když se oba vyhrabali na nohy, zvedl De Quincey lampu. Oči už nebyly nikde na dohled.

„Vlak ty psy musel zahnat,“ usoudil.

Pak Emily řekla: „Ne.“

Oči se znovu objevily i s temnými obrysy za nimi. Vrčení se blížilo.

Po Emily chňaply zuby.

„Zatraceně!“ Vykopla a její bota zasáhla čumák jednoho psa. Vykvikl a odběhl.

„Až do dnešního večera jsem tě nikdy neslyšel říct ‚k čertu‘ ani ‚zatraceně‘, Emily.“

„Možná uslyšíš i horší slova, otče.“

Jeden pes se mu zakousl do manžety nohavice, zatáhl a téměř ho strhl na zem.

Se sevřenou hrudí poskočil De Quincey na jedné noze, mávl lampou a udeřil psa do hlavy. Omráčený pes uvolnil sevření a odpotácel se.

De Quincey se pracně nadechl a sáhl po dalších kamenech, ale jeho prsty místo toho sevřely kus kovu. Zvedl ho k lampě

a uviděl, že je to konec ulomené tyčky, která musela vypadnout z projíždějícího vlaku.

Několikrát jí uhodil do kolejnice a vytvořil vzteklý zvonivý zvuk. Ten byl tak neobvyklý, že oči uskočily dozadu.

„Pomáhá to, otče!“

Jak ale dál bušil tyčí do kolejnice, srdce se mu rozběhlo tak rychle, až dostal strach, že se možná zhroutí.

„Nemám sílu v tom pokračovat, Emily!“

Sesunul se na štěrk a podal jí tyč. Po tváři mu stékal pot a máčel mu šaty.

Emily tloukla do kolejnice znovu a znovu, ale ten uširvoucí, pronikající zvuk jen přiměl psy zaváhat a posuzovat nebezpečí.

De Quincey se usilovně snažil zkrotit své splašené srdce.

„Vracejí se!“ řekla Emily.

S jistotou, že je v opiové noční můře, že nic z toho není skutečné, že spí v Edinburghu a nikdy nepřijel do Londýna, se De Quincey přinutil vstát.

Sundal si kabát.

„Otče, co to děláš?“

„Miluju tě,“ řekl jí.

Zvedl cylindr lampy a strčil lem kabátu do plamene.

„Otče!“

Popadl kabát za límec a mávl hořícím lemem směrem ke psům. Oheň ozářil zacuchanou srst a mokvající boláky na tělech těch zubožených zvířat, z nichž některým chyběly uši, z jiných odpadávali červi a všechna vypadala jako pekelné stvůry.

Přesvědčený, že jeho srdce už nemůže bušit rychleji, aniž by ho to zabilo, křikl „Táhněte zpátky do pekla!“ a máchl kabátem na další zvíře, až se rozlétly jiskry. Kouř přinesl pach spálených chlupů. Z rychlého tepu se mu točila hlava.

Emily se řídila jeho příkladem, svlékla si kabát a zapálila jeho okraj. Když klesl na kolena, byla náhle vedle něco, vrhla se směrem ke psům a mávala svým hořícím oděvem.

Do tunelu vběhla světla. De Quincey se na okamžik lekl, že se blíží další vlak, ale tato světla se kývala, jak je nesli běžící lidé. Provázely je hlasy křičících mužů: „Táhněte, parchanti! Běžte pryč!“

Lampy osvětlovaly padající a dopadající hole. Psi kňučeli a prchali, jejich stíny se stávaly obrysy mizícími v ústí tunelu.

„Jste vy dva v pořádku?“ zeptal se nějaký muž, když přiběhl blíž. Jeho lampa odhalila, že má na sobě uniformu železničního zřízence. „Dobré nebe, podívejte se na sebe! Pane, máte na obličeji krev. Rukavice máte taky od krve. A vy taky, slečno! Oba jste černí od sazí. Co se vám to stalo s kabáty? Jsou skoro na popel.“

„Už jsme mysleli, že nikdy nepřijdete,“ řekla Emily.

„Měli jsme problém najít doktora, slečno.“

„Tady ho nebude třeba,“ řekl muž stojící nad tělem. „Tak těžká zranění nemůže nikdo přežít.“

„Zkusila jsem tep,“ řekla mu Emily. „Tomu nešťastníkovu už nebylo pomoci.“

Doktor na ni vrhl překvapený pohled, zjevně neschopný pochopit, jak by nějaká žena mohla umět nahmatat tep.

„Je důležité držet se od těla dál,“ řekla mu Emily. „Policie bude potřebovat, aby všechno zůstalo neporušené, aby mohla vyšetřovat.“

„Jsem místní konstábl,“ pronesl další muž a vystoupil kupředu.

„Pak chápete, že všechno musí zůstat na svém místě, aby mohl inspektor Ryan odvést svou práci,“ řekla mu Emily.

„Ano, vlakový zřízenec nás informoval, že jste zdůraznila, že je nezbytné zavolat detektiva inspektora Ryana ze Scotland Yardu a že by v telegramu mělo taky stát, že jsou zde slečna De Quinceyová a její otec. De Quincey? To jméno mi zní povědomě.“

S pocitem, že mu žaludek opět napadly krysy, De Quincey řekl: „Emily, prosím, mou medicínu.“

Když vytáhla lahvičku s laudanem a lžíci ze sukně, nevšímal si lžíce, vzal si lahvičku a napil se z ní.

Když ti tři muži poznali, jaký druh lahvičky to je, zalapali po dechu.

„Teď mi to dochází,“ řekl konstábl. „Vy jste Poživač opia.“

DVĚ

„Pro tohle lidé umírají“

Svobodní detektivové Scotland Yardu měli možnost přespávat v policejní ubytovně ve čtvrti Whitehall nedaleko ústředí Metropolitních policejních sil. Ta se skládala z několika místností plných úzkých pryčen.

Ryan později řekl, že bylo deset minut po jedenácté, když ho probudil konstábl a mluvil tiše, aby nerušil ostatní: „Promiňte mi to, inspektore, ale máte telegram.“

„Telegram?“ Ryan potřeboval chvilku, aby si srovnal myšlenky. Byl tak vyvedený z míry náhlým odjezdem Emily a jejího otce, že spánek nepřišel snadno.

„Velká severozápadní železnice.“

„Cože? Proč by…?“

Ryan vstal z postele a vklouzl skoro neslyšně do kalhot. Následoval konstábla do chodby a zavřel za sebou dveře, aby světlo lampy neprobudilo ostatní.

Jednou si telegram přečetl. Pak si ho přečetl znovu.

„Děkuju,“ řekl a stěží skrýval rozrušení.

Vrátil se do pokoje a prošel stíny do kouta, kde spal Becker.

Když mu položil ruku na rameno, Becker otevřel oči.

„Emily má problémy,“ řekl Ryan.

Spěchali dolů do kanceláře.

„V tuhle hodinu žádné vlaky nejezdí,“ řekl Ryan sloužícímu konstáblovi. „Potřebujeme policejní kočár.“

„Moc rád bych vám nějaký poskytl, ale všechny někde jezdí.“

Ryan se obrátil k Beckerovi. „Vypadá to, že budeme muset utratit svoje peníze z odměny."

Vyběhli ven a sotva si stačili zapnout kabáty proti nočnímu chladu. Protože parlament zasedal přes půlnoc, doprava ve čtvrti Whitehall byla v tu hodinu slabá. Ale krátký běh je přivedl do Strandu s jeho jasně osvětlenými divadly, tavernami, restauracemi a hlavně četnými drožkami.

„Jsme ze Scotland Yardu," oznámil Ryan kočímu, když z jedné drožky vystoupili dva dobře oblečení muži. Ukázal odznak.

„Detektivu inspektorovi pokaždé rád pomůžu," řekl kočí. „Kam to bude?"

„Je to daleko."

„Když zaplatíte, dovezu vás tam."

Becker mu sdělil cíl cesty.

„Ale to je deset mil!" namítl kočí.

„Tady jsou dva sovereigny," řekl Ryan. On a Becker podali kočímu po jedné minci. „Tolik si dnes v noci ježděním po Londýně nevyděláte."

„A deset mil zpátky. Můj kůň bude zítra k ničemu."

„Další dva sovereigny," řekl Ryan. Sáhli s Beckerem do kapes. Čtyři libry bylo nejspíš víc peněz, než kolik kočí najednou viděl.

„Scotland Yard musí mít strašně důležitý důvod se tam dostat," řekl kočí.

„Ten nejdůležitější důvod na světě," sdělil mu Becker.

„No, nic není důležitější než pěkná ženská."

„Přesně," přitakal Ryan.

„V tom případě byste měli nasednout, pánové!"

Kočí práskl bičem ze svého vyvýšeného místa vzadu na drožce a pobídl koně kupředu.

Ryan s Beckerem napjatě seděli a neřekli ani slovo. Čtyřicetiletý a pětadvacetiletý, oba až moc dobře věděli, že je přitahuje ta samá dvaadvacetiletá žena.

Když se Ryan pozdě v noci snažil usnout, často si připomínal, že je skoro dvakrát tak starý jako Emily a že jeho city k ní by měly být spíš bratrské. Becker, tak blízký věkem k Emily, byl zjevně vhodnější nápadník. Ale ať se snažil sebevíc, nemohl Ryan potlačit to, co k ní cítil. Během těch vzácných okamžiků, kdy se mu podařilo myslet na Emily pouze jako na sestru, se jeho odhodlání zhroutilo v okamžiku, kdy se setkal s jejíma modrýma očima a loknami světle hnědých vlasů – a jejím duchem, tím úžasně provokujícím a nezávislým duchem.

Drožka dorazila k továrnám a chudinským čtvrtím na severním okraji Londýna. Poté co zastavili kvůli zaplacení mýta, spěchali dál po temné, prázdné silnici, jejíž štěrkový povrch umožňoval koním dobře zabírat kopyty ve slabém světle vnějších luceren drožky.

Bez ohledu na to, jak rychle se povoz pohyboval, bubnoval si Becker netrpělivě prsty na koleno, zatímco Ryan hleděl upřeně ven. Mlha se rozplynula a odhalila přízračné stromy, pole a potoky.

Ale Ryan viděl jen Emilyinu tvář.

„Modlím se, aby byla v pořádku," řekl Becker.

„Jestli nebude, někdo za to draze zaplatí," slíbil Ryan.

„Vskutku," řekl Becker pevně.

„Najali jste si toho pravého, pánové," křikl dolů kočí. „Slyšíte odbíjet ty kostelní hodiny? Dovezu vás tam za hodinu a půl."

Ryan se zamračil, když dvě lucerny drožky osvětlily hromady cihel a písku u silnice. Z holých koster chalup visela ztrouchnivělá prkna. Zdálo se, že kupy trosek jsou všude kolem.

„Co se tady stalo?" křikl Ryan.

„To železnice!" zavolal kočí dolů. „Spekulanti s pozemky začali stavět chalupy pro lidi, co chtěli bydlet na místech, která jsou teď blíž k Londýnu. Jenomže to přehnali a postavili

tolik chalup, že je nikdo nechtěl koupit. Můj bratr tady dělal jako tesař, ale přišel o práci a musel se dát k armádě, aby měl co jíst, bůh mu pomáhej. Teď ho poslali do války."

Vpředu Ryan uviděl shluk krámů a domů vedle železniční trati. Ulice byly nedlážděné, s několika staromódními lampami s nádržemi na petrolej.

Jakmile drožka zastavila, on a Becker vyskočili ven a spěchali po dřevěném nástupišti, které jim dunělo pod nohama. Stanice se skládala jen z pokladny a telegrafní kanceláře, ve kterých byla tma, a čekárny, jejíž lampy svítily. Při pohledu oknem dovnitř vypadala místnost opuštěně.

Venku stál staniční zřízenec.

„Jsem detektiv inspektor Ryan ze Scotland Yardu. Tohle je seržant Becker. Kde je Emily De Quinceyová a její otec?"

„Tamhle," řekl zřízenec a ukázal na čekárnu.

Když však Ryan vstoupil, neviděl je.

„Kde?"

Pak Becker ukázal rukou a Ryan uviděl Emily a jejího otce ležet na lavicích.

Nehýbali se. Ve strachu, že jsou mrtví, se k nim Ryan rozběhl, ale s úlevou se zastavil, když Emily zvedla hlavu. Jeho úleva se změnila v šok, když si všiml, že má obličej pokrytý sazemi. Čepec měla nakřivo. Neměla kabát. Bloomerky měla potrhané a špinavé. Ruce měla od krve.

Pak se její otec posadil a vypadal ještě hůř, s krví a sazemi ve tváři, z níž svítily jen oči.

„Proboha!" vykřikl Becker.

„Ve vlaku zavraždili nějakého muže," řekla Emily. „Jeho tělo leží v železničním tunelu. Snažili jsme se ho ochránit před psy."

Ty informace se valily tak rychle, že se Ryan zmohl jen na „Cože?".

Když Emily popsala, co ona a její otec dělali v tunelu, dva detektivové na sebe užasle pohlédli.

„To všechno jste dělali jen proto, abyste zabránili psům zničit důkazy?“ zeptal se Becker.

„Nechtěli jsme vás zklamat,“ odpověděla Emily.

„Nikdy nás zklamat nemůžete.“

„*Mně* se to možná podařilo,“ ozval se De Quincey.

„Za daných okolností si nedokážu představit jak.“ Ryan rozhrnul uhlíky v krbu ve snaze vyhnat z místnosti vlhkost. „Potřebujeme pro vás přikrývky.“

„Z místa činu jsem odnesl jeden předmět,“ přiznal De Quincey.

Ryan se překvapeně obrátil. „Cože jste udělal?“

„Zřízenec nám pověděl, že vlak musí jet dál a vagon, ve kterém k vraždě došlo, nemůže zůstat ve stanici.“

De Quincey pozvedl ke rtům lahvičku s laudanem a naklonil ji tak, aby z ní vytekla i ta poslední vzácná kapka opia.

Ryan pohlédl na Emily a mlčky jí tak vyjádřil lítost.

„Zřízenec řekl, že ten vagon nepřivezou zpátky dřív než zítra v poledne,“ pokračoval De Quincey. „Jedny dveře kupé, kde k vraždě došlo, byly tak poškozené, že se nedaly zamknout. Nejsem nijak přesvědčený, že po těch patnácti hodinách, kdy bude vagon cestovat od města k městu až do Manchesteru a pak zase zpátky, zůstane místo činu nedotčené. Zpráva o zločinu se nepochybně rozšíří. První vražda v anglickém vlaku. Místo, kde k ní došlo, rozhodně přitáhne davy. Až lidé zjistí, že se jedny dveře nedají zamknout, nepřinutí je zvědavost, aby je otevřeli, vstoupili dovnitř a všeho se dotýkali? Nebudou chtít suvenýry? Pověděl jsem zřízenci, aby mě zvedl v podpaží a vsunul mě do kupé tak, abych se tam mohl podívat bez narušení jakýchkoli důkazů. Našel jsem zakrvácený deštník. Podle zřízence tam měl být i kožený kufřík na dokumenty, ale ten jsem neviděl. Pak jsem si všiml něčeho pod sedadlem. Nejprve jsem si myslel, že by to mohl být efekt světla lampy, tak jsem požádal zřízence, aby mě spustil blíž k podlaze. Ale světelný klam to nebyl.“

De Quincey sáhl do kapsy. Předmět, který vytáhl, byl žlutý, plochý a okrouhlý a zaplnil skoro celou dlaň.

„*Tenhle* suvenýr by si rozhodně někdo odnesl," řekl De Quincey.

Na okamžik bylo slyšet jen praskání uhlíků v krbu.

„Dobré nebe, zlaté hodinky," vydechl Becker.

„*Víc* než jen zlaté hodinky," řekl Ryan a sáhl po nich.

Zdály se být skoro čtyři palce široké. Takové množství zlata tížilo Ryana v dlani. Zlato bylo vyleštěné, ale byly na něm skvrny od krve.

Visel z nich kus zlatého řetězu.

„Musel se přetrhnout při souboji," řekl Ryan.

Na zadní straně hodinek byla zdobně vyrytá tři velká písmena.

„Kvůli všem těm kudrlinkám si nemůžu být jistý, ale vypadá to na J W B," řekl Becker. „Předpokládáte, že to jsou iniciály oběti?"

Když Ryan otevřel pouzdro, odhalil neobvyklé uspořádání dvou ciferníků: jednoho pro hodiny a minuty a druhého pro vteřiny.

Pohlédl na velké hodiny na stěně čekárny. Každé ráno přišel na každou stanici v Anglii telegram s přesnou minutou a hodinou podle Královské observatoře v Greenwichi.

„Shodují se," řekl Ryan. „Dvacet devět minut po dvanácté."

Na ciferníku hodinek bylo nějaké jméno napsané prostým, elegantním písmem:

J. W. BENSON LONDÝN

„Takže ten vyrytý monogram byl *jeho*," poznamenal Becker.

Ryan přikývl. „Tohle je víc než jen zlaté hodinky. Oficiálně se tomu říká Bensonův chronometr."

Otevřel zadní víčko pouzdra a odhalil dva malé otvory, do nichž se zasouval klíček na natahování pružin. „Tyhle propracované mechanismy se vyrábějí ručně v Bensonově dílně v Ludgate Hill.“ Ryan mluvil o prestižní ulici poblíž katedrály svatého Pavla. „Uhodne někdo, jak jsou drahé?“

„Padesát liber,“ řekl Becker.

„Někdo jiný?“ zeptal se Ryan.

„Možná osmdesát,“ odpověděla Emily a její tón naznačoval, že tomu ve skutečnosti nevěří.

„Jedno sto,“ řekl jim Ryan.

„Domnívám se, že inspektor Ryan mluví o guinejích, ne o librách,“ poznamenal De Quincey.

Skupinka pohlédla na hodinky s ještě větším úžasem. Guineje dříve existovaly jako mince o hodnotě jedné libry a jednoho šilinku. Přestože se už nerazily, termín „guinea“ se stále používal, když se mluvilo o zvláštních cenách drahých předmětů jako šperky, závodní koně a venkovská sídla. Ty úžasné hodinky v Ryanově ruce měly cenu sto pěti liber.

„Něco tak malého,“ řekla Emily, „a přitom tak cenného.“

„Sáhněte si,“ vyzval ji Ryan a podal jí je.

Emily překvapila jejich váha.

„Osmnáctikarátové zlato,“ vysvětlil Ryan. „Vy také, Beckere. Potěžkejte si je. Vyzkoušet si, jaké je to mít v ruce plat za dva roky, se vám nepoštěstí každý den.“

„Někdy si myslím, že není nic, v čem byste se nevyznal,“ utrousil Becker.

„To jsou jenom zkušenosti. Za patnáct let vám někdo mladší řekne totéž.“

Ryan okamžitě zalitoval, že upozornil na svůj věk tím, že ho srovnal s Beckerovým. Ale nezdálo se, že by si toho Emily všimla.

„Jednou jsem vyšetřoval loupež v Belgravii,“ vysvětlil. „Ten hrabě, jehož dům byl vyloupen, byl víc zdrcený ztrátou svého Bensonova chronometru než manželčiných šperků.

Usoudil jsem, že o něčem tak cenném bych se měl dozvědět víc."

„Zjistil jste, kdo ten chronometr ukradl?" zeptala se Emily. „Podařilo se vám vrátit je majiteli?"

„Lupič se je pokusil prodat v krámech, které se specializují na šperky z druhé ruky," odpověděl Ryan, „ale nikde se je neodvážili přijmout, protože věděli, že předmět tak cenný a neobvyklý bude policie hledat všude. Snadno jsme ho vypátrali a našli chronometr ve falešné zásuvce v jeho pokoji. Zeptal jsem se lupiče, proč prostě nehodil chronometr do Temže, když ho nemohl prodat. Pověděl mi, že byl příliš krásný, než aby ho mohl zničit, a že ho často vyndával a obdivoval ho. Rád bych věděl, jestli cítil totéž, když ho…"

Ryan nemusel říct „převáželi do trestanecké kolonie". Všichni v místnosti znali ten mimořádný trest, který se téměř rovnal trestu smrti, za ukradení něčeho tak cenného.

Změnil téma: „Emily, vy a váš otec vypadáte zmrzle." Otevřel dveře a zeptal se zřízence venku: „Je v tomhle městě penzion?"

„Naproti stanici, inspektore. Ale už jsem se ptal – všechny pokoje jsou obsazené."

„Možná že by za nějaký ten peníz nechali tady slečnu De Quinceyovou a jejího otce, aby si u nich umyli z rukou a obličeje krev a saze," řekl Ryan. „A třeba by jim také půjčili polštáře a deky, aby se tu mohli pohodlněji vyspat."

„To mě nenapadlo, inspektore. Zařídím to."

Ryan se obrátil k Beckerovi. Nerad to říkal, že bylo třeba zařídit tolik věcí a že on jako starší detektiv to udělat musel. „Postarejte se o Emily a jejího otce. Já půjdu do tunelu a prohlédnu tělo."

Becker na něho s respektem pohlédl, bylo mu jasné, že by si s ním Ryan nejraději vyměnil místo.

* * *

S lampou v ruce vstoupil Ryan to dusivé tmy v tunelu. Cestu mu ukazovaly dvě další lampy před ním. V zimě pronikající do morku kostí došel ke konstáblovi a dalšímu železničnímu zřízenci. Ve vzduchu visel silný kovový pach krve.

„Konstáble, jsem detektiv inspektor Ryan ze Scotland Yardu. S vaším svolením bych si rád prohlédl oběť."

„O těchhle věcech víte víc než já," řekl konstábl a v jeho hlase byl slyšet vděk, že se může zbavit zodpovědnosti.

„V tom případě…" řekl Ryan a připravil se. „Prosím, zvedněte lampy nad tělo."

Dřepl si a mělce dýchal. To, co viděl, byla nejhorší vražda, s jakou se kdy setkal, i když vzal v úvahu události z prosince a února. Ze zkušenosti věděl, že jediný způsob, jak snést takový pohled, je soustředit se na podrobnosti a fakta. Obětí byl muž středního vzrůstu, okolo pěti stop a sedmi palců, podsaditý. Navzdory zraněním na krku a čele Ryan poznal, že je plešatý a že má plnovous bez kníru, táhnoucí se od vlasů po čelisti až na bradu.

Oběť se zdála být draze oblečená, i když kvůli množství krve na oblečení se dalo těžko posoudit, *jak* draze. Na jedné noze zůstala bota, druhou vyzula síla nárazu. Navzdory škrábancům od štěrku bylo na kůži boty patrné, že byla dokonale naleštěná. Podpatek byl jen málo ošlapaný. Ano, obětí byl někdo zámožný.

Pravou nohu držel pohromadě jenom kus svalu, většinu jí uřízlo něco, co Ryan odhadl na kolo vagonu. Krev na oděvu oběti nejspíš pocházela z ran na hrudi, hrdle a čele.

Zřízenec vydal dávivý zvuk a odvrátil se.

Konstábl také.

„Zítra nebudu snídat ani obědvat," utrousil zřízenec.

„Jak se na to můžete dívat?" zeptal se konstábl Ryana.

„Připomínám si, že se oběť cítila mnohem hůř než teď já," odpověděl Ryan. Vzpomněl si na komisaře Mayneho a dodal: „Před třinácti lety mě muž, který mě cvičil na policejního

detektiva, řekl, abych si nevšímal toho, co cítím, a soustředil se na podrobnosti, které mi pomohou najít tu zrůdu, která to udělala."

„A dokážete to?" zeptal se konstábl. „Nevšímat si toho, co cítíte?"

„Ne."

Ryan přiblížil lampu k tělu. Odhadl, že rány na hrudi a hrdle způsobil nůž. Ale co mohlo rozdrtit čelo?

Emily a její otec se zmínili o krvi na vnějším schodě vagonu, na jednom z kol vlaku a na boku vedlejšího kupé, toho, ve kterém Emily a její otec seděli.

Ryan si představil, že značná váha oběti zabránila vrahovi zvednout ji na nohy a vystrčit z kupé po vykopnutí zamčených dveří. Vrah spíš tělo do dveří odtáhl. Pak ho pustil přímo dolů a hlava oběti narazila na kovový schod. Tělo se převrátilo směrem k vlaku a zasáhlo kolo, jehož odstředivá síla způsobila, že krev cákla nahoru k oddílu, v němž seděla Emily se svým otcem.

Možná, pomyslel si Ryan. Bude vědět víc, až prozkoumá kupé, ve kterém k útoku došlo. Byl zvědavý na to, zda najde na podlaze krvavé šmouhy naznačující, že pachatel oběť skutečně táhl.

Mrtvý ležel na boku. Ryan se k němu sklonil a s jistou námahou ho převalil na záda.

Všiml si přetrženého řetězu od hodinek připevněného v knoflíkové dírce vesty oběti. Než odešel z čekárny na stanici, vzal Beckerovi z ruky chronometr. Teď ho vytáhl z kapsy kalhot.

„Co to je?" zeptal se konstábl, když se odvážil vrhnout na tělo další pohled.

„Pro tohle lidé umírají," řekl Ryan.

Ke chronometru byl stále připevněný kousek řetízku. Ryan ho porovnal s kusem řetězu visícím z vesty oběti. Články byly shodné a přetržené konce k sobě pasovaly.